UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

U ante R

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

plinius lib. 7. cap. 50. ... a medicis, vomitu morbo ...

Vomica.pe.coꝛ.a vomendo ꝙ pus inde manet: vel ꝙ q̃ hñt id ſanié reijciát:nã eſt tumoꝛ excreſcens:ſiue groſſities illa que naſcitur in aliq̃ pte coꝛpoꝛis ſaniem frequenter emittẽs.Serenus.Sunt odio quos dira vomit nã tumoꝛes nomica q̃lis erit vel idẽ ꝓria q̃dã.hinc Plau.nõ inſeſtiuiter vomicã appellat crumenã nũmis refertã atqꝫ tumẽtẽ cũ ait in pſa.quid hoc in collo.tibi tumet.rñdet vomica eſt:ſumit᷑ ⁊ ꝓ receptaculo ex eadẽ ſilitudine:vñ apud Ply. lapis legitur venis cuius vomica liquoꝛis ęterni argentũ viuũ appellat᷑ Nonius. Laua ⁊ vetuſtate obeſa vom[...]ę nominantur.

Vopiſcus dicit᷑ q̃ ex duobus co[n]ceptis vno ab oꝛtu excluſo ad partum legitimũ ducitur.Q[uo] nomine dictus eſt hiſtoꝛicus quidam qui de imperato[ri]bus ſcripſit.

Voꝛo.as.cibũ non confectũ ⁊ [d]eglutio: hinc per tranſlationem voꝛare capitur pꝛo auide ſu[m]ere: vnde voꝛaces guloſi:et voracitas guloſitas.cõpoſitũ eſt deuoꝛo:de quo ſupꝛa:

Voꝛago.pe.pꝛo.barathꝛuꝫ d̃ꝛ ꝙ in eam cadentia non emergãt ſed deuoꝛari videantur.

Voꝛtex.vide in dictione vertex.

Voueo.es.ui.tum.deo aliquid ſcte ꝓmitto.Liui. In re trepida duodecim vouit ſalios fanaqꝫ palloꝛi ⁊ pallioꝛi. huius compoſitum eſt:deuoueo quod eſt deſtino. vnde ⁊ deuotum deſtinatum Uar.Tu deuoto tibi aio.vtere.

Votum ꝓmiſſio facta deo. Sed qꝛ ea valde deſideramus quę voto adeo poſcimus fit vt aliqñ votuꝫ ꝓ voluntate ⁊ deſiderio ſumat᷑.vñ voti cõpotẽ dicimus eũ qui deſiderium ſuum aſſecutus eſt.Et pꝛo voto ſuccedere.i.pꝛo deſiderio.

Votius.a.um.pe.pꝛo.qd̃ ex voto dari promittit᷑.Hoꝛa.Paſcit᷑ in vr̃ꝫ redditũ votiua iuuẽca; votiua v̓ba dicimus quib⁹ in faciẽdis votis vtimur: ⁊ votiuas p̃ces quibus aliq̃d cũ voto poſcimus.Ply.lib.vij. Ludus ꝓ ſalute diui auguſti votiuis Cice.in ver.acti.ij.ludos votiuos appellat quos vouerat. Hiero.votiuũ tũc xp̃ianis erat ꝓ noĩe dei gladio percuti.

Voto.as.a quo fit aliud frequentatiuum votito.as.votituꝫ veteres dixerunt quaſi voto pꝛohibitum.Plau. Nolo illuꝫ habere cauſam ⁊ votitam.dicere.

Vpupa.auis criſtis a capite exeũtib⁹ galeata ĩſimo ſꝑ ꝯmoꝛãs.

V ante R

Vrania.pe.co.vna ex muſis ⁊ apud nos cęleſtis d̃ꝛ.Oui.li.v.fa. Excipit vranię fecẽ ſilẽtia cunctę ουρανοσ enim cęlum d̃ꝛ. ꝙ viros eruditos ĩ cęlũ tollit vranos v̓o d̃ꝛ q̃ſi oꝛanos vt inquit Amb.lib.hexa.ab ορασ ꝙ fit viſui paruium ⁊ minime denſum vt eſt aqua ⁊ terra.

Vrbs oppidũ muro cinctum ab vrno aratri curuatura.ꝙ antiqui iũctis bob⁹ tauro ⁊ vacca etruſco ritu ĩ ꝯdẽdis vrbibus ĩterioꝛe aratro circũagebãt ſulcũ ĩtra quẽ vrbẽ ędificarent: hoc faciebãt religionis cã die auſpicato:vt vrbs foſſa muroqꝫ munita eẽt ⁊ locũ vñ terrã fodiſſent vocabãt Uirg.lib.iij. Apta dies legit᷑ q̃ męnia ſignet aratro.q̃dã ab oꝛbe vꝛbeꝫ appellatã putãt ꝙ ſulcus in oꝛbẽ duceret᷑:nã ciuitates antiq̃ in oꝛbẽ fiebãt: et ꝓpe Roma vrbs dc̃a ẽ ꝑ antonomaſiã cũ cętera dicant᷑ oppida.Eſt ãt vrbs męnia ipſa Uirg. Urbs antiq̃ fuit tyrij tenuere coloni. carthago. Ciuitas coloni q̃ ciues dñr apul.qd̃ oĩs ciuitas appꝛobauit.Sed confundunt᷑ q̃nqꝫ ꝙ vrbs ꝓ ciuitate ponat᷑.Uir.iuadũt vrbẽ ſonno vinoqꝫ ſepultã: ⁊ ciuitas ꝓ vrbe Sen.cuꝫ pleraſqꝫ ciuitates viderim⁹ t̃rę motu fundit⁹ collapſas.ab vrbe fit ſuburbiũ ⁊ ſuburbanũ.Urban⁹ ⁊ vrbicus.ſic ab oppido oppidan⁹.⁊ oppidicus.

Vrbicula dimi.ꝑua vꝛbs q̃ꝫ citadellã vulgo appellant.

Vrbicus.a.um.qd̃ ad vrbẽ ꝑtinet:ſic ruſticus.a.um.qd̃ ad rus Gel.Si qd̃ ãt poſſet remediũ eẽ: vt ne tã aſſidue domus romę arderẽt:venũ h̃cle dediſſeꝫ res ruſticas ⁊ vrbicas emiſſẽ Sue.ĩ Aug.vt feratioꝛẽ habilioꝛẽqꝫ ãnonę vrbicę redderet

Vrbanus.a.um.idẽ qd̃ vrbicus:vt vrbani moꝛes : vrbana curia.Aliqñ vrbanus dicit᷑ cultus diſertus facetus : hoc ẽ q̃ in v̓bis ⁊ ſono ⁊ vſu ꝓpꝛiũ quẽdã p̃ſe fert vrbis guſtũ: ⁊ ſumptam ex cõuerſatiõe doctoꝝ tacitã eruditiõeꝫ.Et differt a dicaci.ꝙ dicax ẽ cuius ſermo cũ riſu aliquẽ inceſſit, Jd̃ demoſthenẽ vrbanũ fuiſſe dicũt dicacẽ negant.Quẽadmodũ ãt vrbanũ ⁊ dicacẽ hoĩem dicimus:ita vrbanũ ⁊ dicacẽ ſermonẽ Unde Urbanitas ⁊ dicacitas tam de oꝛatione q̃ꝫ de hoĩe dicitur Ab vrbanus fit ſuburbanum ⁊ ante vrbanum.

Vrbanatim:idem qd̃ vrbane:hoc eſt modeſte eleganter.Pompo.Ego ruſticatim tangam:vrbanatim neſcio.

Vrceus:vt Paul.iurecõ.ait eſt vas quo aqua in vrnã infunditur:cuius diminutiuum eſt vrceolus.

Vrgeo.es.ſi cogo p̃mo impello.Uirg. Jma ſoluunt᷑ latera atqꝫ oculos ſtupoꝛ vrget iertes. Et vrgere inſiſtere. Lucil. Cęde hoſtiuꝫ gnato vrgere inſtant perimus. Jtem Tegere.Uirg. Qui ſaxo ſꝑ atqꝫ ingenti põdere teſtę vrgerent. Jtẽ Accelerare vt apud eundem Ueſte tegens tibi quaꝫ noctes feſtina dieſqꝫ vrgebam ⁊ tela curas:curas ſolabar aniles.

Vri:boues agreſtes quos vulgus bubalos vocat : feri ſunt et velocitate excellentes:coꝛnua taurinis ſilia vt auctoꝛ eſt Soli.capaciſſima ſunt adeo vt ĩmenſis vicẽ pꝛębeant poculoꝝ. Quin etiã Albertus magnus.li.xxuj.de aĩalibus ſcribit tantam eſſe vris in coꝛnibus vaſtitatem ac robur vt hominem cum equo ventilent. Jn germania peculiariter gignuntur:vt Cęſa.⁊ Ply.teſtantur. Dicti vri απο των ορεων.i.a montibus qꝛ in montibus eſſe conſueuerunt.

Vrina.a gręco ουρεω meio:a quo ουροσ vrinã dicunt.latini lotiũ a ſupino lotũ. Lo.trñ ſyllaba:pꝛeter nãm pꝛimitiui coꝛripit᷑. Neqꝫ ſolũ ꝓ excremento potus:ſed ẽt ꝓgenitali ſpermate accipi ſolet. Ply.li.viij. Jncõtinẽs aſinę vterus genitalem vrinam reddit ni cogat᷑ ĩ curſum verberibus a coitu.

Vrino.as.ſiue vrinoꝛ:pe. ꝓ. qd̃ eſt in aquaꝫ emergi: ⁊ natando emergere. Nã ⁊ vruũ ita flexũ deoꝛſum ẽ: vt redeat ſurſum Urinare ergo:q̃ſi ad ſilitudinẽ vrui nare.i.natare. Ply. lib. xi.Eadeꝫ eſt cã qꝛ ſub aqua diu ranę ⁊ phocę vrinent᷑. Hinc Urinatoꝛes apud Uar.Qui in aquã mergunt᷑. Calliſtratus Jurecon.appellat eos qui merces e mari extrahunt nauigij gr̃a iactatas. Hic fit cõpoſitũ inurino.Col.li.ix.Lacus piſcinaqꝫ fiant vt ſint quibus inurinare poſſint aues.

Vrna.ꝓpꝛie vas aquarium:quod in aqua haurienda vrinat.i. mergit᷑ atqꝫ emergitur. Cuius diminutiuũ eſt vrnula.

Vrnarium.mẽſa q̃drata: ꝙ vrnas cũ aq̃ poſitas ibi potiſſimuꝫ hẽrẽt ĩ culina.hoc apd̃ nos pl̓rimi marmoꝛeũ faciũt foꝛamine ꝑ qd̃ aq̃ effluat relicto:ac ſuꝑ id eſcaria vaſa epulis vncta ꝑ ancillas lauant᷑.ẽ ⁊ vrnariũ balnei ab vrna vaſe aquario.

Vro.is.uſſi.uſtũ.ardeo.quod ⁊ de frigoꝛe d̃ꝛ. Nã ⁊ frigus vrit Luc.Urebant montana niues.Uirg. Aut boꝛeę penetrabile frigus adurat. Per trãſlationem ponitur ꝓ cruciari. Uirg. Urit atrox iuno. Huius cõpoſita ſũt aduro qd̃ eſt circũuro. Uirg. Rapidi ne potẽtia ſolis acrioꝛ. Aut boꝛeę penetrabile frigus adurat. Deuro. Exuro. Cõburo. Peruro. valde vro a quo pꝛuina. iniuro qd̃ eſt adhibito igni fingo.

Vredo.moꝛbus hęrbaꝝ fruticũ arboꝛũqꝫ q̃ in vitibus ẽt carbũculus d̃ꝛ ⁊ in cęteris rubigo ſata plantas arboꝛeſqꝫ adurẽs: interdum vredo ſignificat incendiũ ac pruritũ. Ply.de urtica piſce hoc tractu vredinem excitat.

Vropygiũ. ⁊ Oꝛropygiũ ẽ anguſta ⁊ vltima ſpinę pars ſiue vt Jul.pol.inq̃t ſphõdil' finis podici eminẽtis : q̃ſi terminus pygę ſiue finis vertebꝛę.gręce ουροπυγιον. Ariſt.li.vlti.de ꝑtibus aĩaliũ: vt caudã q̃drupedũ vult eẽ ita volucrũ vropygiũ ⁊ earũ duntaxat q̃ ſciſſas alas hñt. oꝛropygiũ ita datũ volucribus ad dirigẽdos volat⁹ quẽadmodũ nauigijs temões

Vrſus.aĩal fex:a quo fiũt diminu.vrſulus.vrſellus ⁊ vrſiculus ⁊ adiectiuũ.vrſinus.a.um.qd̃ ẽ ex vrſo:vt Caro vrſina.

Vrſa.fę.ab vrſus.eſt ⁊ ſydus cęleſte figuram hñs ſileꝫ plauſtri Uñ antiq̃ grecoꝝ amaxã:hoc ẽ plauſtrũ dixerũt:nr̃i quoqꝫ a bobus iunctis ſeptẽtriones appellarũt.i.a.vij.ſtellis ex quibus q̃ſi iuncti triones figurantur. Sunt ãt duę vrſę:maioꝛ ⁊ minoꝛ quas gręci αρκτουσ vocant de quibus alibi.

Vrtica genus hęrbę ab vrẽdo ꝙ eius folia tacta acerrime vrãt Quo ẽt noĩe dictus eſt piſcis: quidã ꝙ vredinẽ tactu excitet Cõſtat ſi equę marẽ nõ admittãt: ⁊ vrtica infricet᷑ nã libenter coitũ pati. Scribũt phyſici vrticam in cibis coctã vtiliſſi-

mam eſſe lyeni: ventris duricię: articularibus ꝛ podagricis mozbis arterię tuſſi ventris diſtillationi ſtomacho. Pectus pꝛęterea purgare vrinā eijcere: ſanguinē nariū ſiſtere: calculos rūpere: vuam repꝛimere: grecę āt ακαληφη vrtica dꝛ.

Vruū aratri curuatura, a quo vruo. as. quod ē aratro deſinio.

V ante S

Vſia cū accētu in pe. latine eēntia ſiue ſubſtātia dꝛ: Aug. in dial. Uſia eſt pꝛopꝛie ꝛ pꝛincipalr̄ dcā q̄ neq̄ in ſubiecto neq̄ de ſubiecto ſigātur: vt ē hic hō vel hic equus. Scdę dn̄r vſię genus ꝛ ſpēs. i. aīal: ꝛ hō: ꝙ ſolę īdicēt pꝛimā: vt ſi q̄s nolit vel neſciat dicere Socratē dicat aīal vel hoīem. i. genus vel ſpēz quibus dictis quid ſit Socrates agnoſcitur.

Vſitoꝛ. pe. coꝛ. frequēter vtoꝛ. A quo vſitatus vſitatioꝛ. tiſſimꝰ.

Vſpiam: pꝛo vſq̄: ꝛ in loco ad locum ſignificat Teren. in adel. Aut vſpiam ceciderit.

Vſq̄ alicubi: q̄ſi vno quouis loco: a quo nuſq̄ nullibi.

Vſq̄ mō ꝑpoſitio ē ſignificās ꝯtinuatiōez ꝛ finē actus puta loci tp̄is ꝛ hmōi: vt vſq̄ ad diem dn̄icum tecum futurus ſum. Uirg. Uſq̄ ſub extremum bꝛumę intractabilis imber. Tibul. Uera cano ſic vſq̄ ſacras innoxia laurus veſcar ꝛ ęternum ſit mihi virginitas. Sed cū noībus ꝓpꝛijs locoꝛum vel domus rus militia iungitur ſimplicem acc̄m requirit: vt vſq̄ rus ꝓpero. Qn̄q̄ additur ad Ci. ꝓ deiotaro Uſq̄ ad numantiā miſit. Cū alijs v̄o iungimus ad vel ī: vt vado vſq̄ in hiſpaniam vado vſq̄ ad padū. Interdū ēt de loco ē. Ter. in eu. Ex ęthiopia ē vſq̄ hęc. Qn̄q̄ aduerbiū ē ſig̃ans diu aut mltum aut ꝓpe. idē ī adel. Ctheſipho me pugnis miſerum ꝛ iſtam pſaltriā vſq̄ occidit. i. ꝓpe vel vehemēter occidit. Nā occidere ad cędē veteres referebā. Aliqn̄ ſig̃t aſſidue pſeuerranter. Cic. Coꝛnifi. Mihi curę vſq̄ erit q̄d agas. Uir. li. vj. Nec vidiſſe ſemel ſatis eſt iuuat vſq̄ moꝛari.

Vſq̄quo q̄ſi ad vnū aliq̄ tp̄s vel locū: vt vſq̄quo ebꝛia eris.

Vſq̄q̄: paſſim aſſidue ſp̄: quaſi in vnoquoq̄ loco: ſiue in vno quoq̄ tempoꝛe. Ci. Treba. Uſq̄quaq̄ ſapere opoꝛtet.

Vſq̄ eo ꝛ vſq̄ adeo. i. intātū. Ci. vſq̄ eo vt ego miſerer eius Aug. vſq̄ adeo inter fremētes ꝑmāſit ītrepidꝰ ꝛ īter lapidū fuit cruciamīta ſecurus vt ī crudelitatē iudęoꝝ ſidenē arguēt.

Vſq̄ an̄ hac. i. an̄q̄ ſic exponit Do. Ibi iūgunt duę ꝑpōnes ſed vna ē velut aduerbiū. nlla eni ꝑpō ꝑpōni iungi ſepatim pōt Sed vſq̄ eiuſmōi ē: vt ſine aliq̄ ꝑpōne raro inueniat̄. Terē. in an. Ut aīus in ſpe atq̄ in timoꝛe vſq̄ an̄ hac attētus fuit.

Vſus ipſe vtēdi actus. Uir. Nā neq̄ erat coꝛijs vſus interdum cōſuetudo: Quinti. Mulierē cū q̄ lōgus illi fuerat vſus interdū opus ꝛ exercitiū. Uir. li. viij. Arma acri facūda viro nūc viribus vſus nūc manibus rapidis. Interdū fructus ꝛ vtilitas. Apul. Cum id ex vſu meo non eēt. Hinc vtilis ꝛ vtilitas

Vſura. vſus dꝛ. Sene. Si mihi vnius diecule vſuram ꝑmiſiſſet vn̄ ꝛ pecunia q̄ in fenoꝛe ſoꝛti accedit vſura dꝛ: qm̄ ex vſu acquirat̄. Hāc Uar. īpendiū vocat ꝙ inter ſe iungat vnumq̄ fiat q̄ſi cōpendium. Sido. apollinaris poſterioꝛa vocat: qm̄ q̄ fęnus agitant ꝛ in vſuras extendunt vident̄ aggregare poſterioꝛa pꝛioꝛibus et oꝛtis oꝛitura ꝯnectere. Ob id gręci τοκος vocant eas quaſi partus poſteritatem.

Vſurarius. a. um. ex quo capitur vſus. Plau. in am. Alcumenā vxoꝛem cępit vſurariam.

Vſuarius dicitur ille cuius eſt vſus qui rei vſum capit.

Vſu venit. i. accidit. Ci. in Cato. Nā ſi id culpa ſenectutis accideret eadē mihi vſu venirent oīa reliquis maioꝛibus natu. Ply. Id enī frequenter vſu venit vt mali bonis pꝛeferātur.

Vſucapio. is duo verba vident̄: vn̄ vſucaptio ſiue vſucapio. onis. q̄ ē abuſa acq̄ſitio vel adiectio dn̄ij ꝑ cōtinuationē poſſeſſionis tp̄is lōge diffiniti: vt puer. xxx. aut. xl. an. ſi res īmobilis ſit quā poſſidemus. Triū annoꝝ ſi nobilis. Recētioꝛes ꝑmā illā ꝑſcriptōez: hanc v̄o vſucapionē vocāt. Ita enī dicit̄ vſucapio ſicut pignoꝛi capio. Cato. Hęc pignoꝛi capio ad ęs militare fcā eſt: q̄ ęs tribuno ęrario miles accipere debeat. Pau. Qui alienā rē moꝛtis cā traditā vſu cępit: nō ab eo vr̄ accepiſſe cuius res fuiſſet ſ; ab eo qui vſucapionis ꝑſtitiſſet.

Vſuſfructus dicitur cū res aliq̄ nō nr̄a ē: ſ; ꝑinde ex ea fructum atq̄ vtilitatē capimus ac ſi noſtra eēt. Diffiniturq̄ ab Ulp. ꝙ ſit ius alienis rebus vtēdi fruēdiq̄ ſalua rerū ſubſtantia.

Vſurpare eſt in frequenti vſu hēre: ꝛ hᵒ ſiue factis ſiue v̄bis ſiat. Col. li. ij. Nā illud q̄ in q̄buſdā ꝓuincijs vſurpat̄: vt coꝛnibus illiget̄ iugū fere repudiatū ē ab oībus. Ci. q̄ ſp̄ vſurpamus in oꝛōnibꝰ dictis ac factis minimis ac maxīs cū hᵒ decē dicimus: illud nō decē. Igit̄ vſurpare eſt frequēter dicē: ſeu frequēter facē. Amb. lib. hexa. ꝓ ſolere poſuit: Ipm mūdū ſp̄ fuiſſe ꝛ foꝛe Ari. vſurpat dicē. Iuriſcōſulti vſurpat̄ ꝓ pꝛeter ius vti vtunt̄. Gel. li. ij. Mutij iuriſcōſultū dicē ſolitum legi nō eē vſurpatā mulierē q̄ cū kalēdis ianua. apud virū cā matrimonij eſſe cępiſſ; an̄ diē. iiij. kalendas ianuarijs ſequentes vſurpatū eēt nō poſſe īpleri triū hctiū q̄ abeſſe a viro vſurpandi cā ex. xij. tabulis deberet: qm̄ tertię noctis poſterioꝛis ſex hoꝛę alterius anni eēnt q̄ inciperent ex calendis.

Vſtulo. as. pe. coꝛ. ab vro ſit. Pacu. Candenti ferro crines vſtulare. Liui. Pauci ſemiuſtulati venere in poteſtatem.

Vſtrina. pe. pꝛo. locus in quo metalla candeſcunt vt laboꝛentur Ply. In vſtrina ter ſiccantur ita vt toꝛreant̄ carbone puro ac totiens vino reſtinguantur albo.

Vſtrigo. pe. pꝛo. vredo dicitur. Amb. lib. hexa. Non deſinit eſſe triticum: ſi aut vſtrigine aduratur: aut imbꝛe madidetur.

V ante T

Vt coniunctio. cāſatiua: vt dedi tibi libꝝ vt legeres. i. ꝓp hāc cām Ci. Lētu. nō illi q̄dē vt mihi ſtomachum facerēt. Interdum Adiūctiua ē. Plau. Is mihi ſuaſit vt ad te irem. Interdum elegantię cā ponit̄. Ci. Inuitus feci vt. C. flaminiū de ſenatu eijcerē. Nihil enī ſig̃t niſi inuitus feci. Interdū ponit̄ pꝛo. ꝙ Ter. Nihil do vt ēt impuratus ille me irrideat. Interdū eſt aduerbiū tēpoꝛis. ꝛ ſig̃t ſtatim poſtq̄: ex quo pꝛimū: Uirgi. Ut regē ęqueum crudeli vulnere vidi. Idez. Turnus vt infractos aduerſo marte latinos. Interdū aduerbiū qualitatis ꝛ ſig̃t quo mō. Uirg. Ut vidi. vt perij: vt me malus abſtulit erroꝛ. i. ſtatī poſtq̄ vidi. ſiue q̄ꝓ pꝛimū vidi: q̄uo perij. vn̄ amicos interrogamus. vt vales. i. q̄uo vales: Sig̃t ēt q̄litatem certam ꝛ incertam. Ter. in adel. Nō me hāc rē vt erat geſta pr̄i indicaſſe quaſi dicat quoquo mō. vn̄ male. aliqn̄ admirāciſ. Plau. in ru. Ut in ocellis hilaritudo ē. Et illud. Ut nūc fluctuat mare. i. q̄ꝫtum ſiue quo mō. Aliqn̄ ſilitudinis. idem. Ut imbꝛices fluunt oculi. i. ſicut. qn̄q̄ ei poſtponit̄ ita: Ci. li. de oꝛa. Ut q̄ſq̄ optīe gręce ſciret: ita eſſe neq̄ſſimū. Ubi notādū ꝙ licet q̄dā ꝑceperīt in hac iunctura ita ꝛ vt ſemper rn̄dere gradus. Ouid. tn̄ li. hero. dixit. Ut ferus ē multoq̄ ſuis truculentioꝛ euris ſpectaſſet ſiccis vulnera nr̄a genis. nō enī ſicciozibus dixit. Ponitur nōnunq̄ ꝓ vt pote. i. tanq̄. Liui. Hēs vt in ea regiōe diuitijs ꝑpollēs qn̄q̄ ꝓ q̄ppe. Quintil. Nec ignoꝛo quos trāſeo. nec vtiq̄ dāno vt q̄ dixeri eē in oībus vtilitatis. aliq̄d īterdū ſig̃t ita vt: ſiue ꝓp q̄: vel q̄ ꝓp: vt ſi dicā quotidie hoſpites ad me veniūt vt īcipiā iā ſtomachari tātā frequentiam. Itē ē aduerbiū optādi ꝛ ponit̄ ꝓ vtinā Ter. in heau. Ut illū dij deęq̄ oēs ꝑdāt. Itē ſig̃t ſcōz ꝙ Quintil. At v̄o oꝛatoꝛ vt ē ſemꝑ ad dicēdū ꝑatus. Ci. Qui ſmo q̄ꝑcepta: q̄ꝫta notitia antiq̄tatis ſcīa iuris augurū. multe ēt vt in hoīe romano lr̄e. Interdū ſig̃t q̄ꝫtū. Plau. in aſi. Ut nr̄e foꝛtunę ꝓcedūt libane. Ter. ī an. Ego. Poſtq̄ te emi a paruulo vt ſemper tibi apud me iuſta ac clemens fuerit ſeruitus ſcis. Ponit̄ ꝓ q̄uis. Plau. Ut iſthuc ꝑiculū ingēs ſit me tn̄ non terret facit. Oui. ad ruſi. Ut deſint vires tn̄ ē laudāda voluntas. ꝓ q̄. Uir. Ut te poſt mlta tuoꝝ funera. ꝓ ne nō. Ter. in an. Dies hic mihi vt ſatis ſit vereoꝛ ad agēdū. Iūgit̄ mō īdicatiuo. Ut ſuſtinui. Mō optatiuo. vt faciā. Mō ſubiūctiuo Uir. Infandum regina iubes renouare doloꝛez troianas vt opes ꝛ lamentabile regnū eruerint danai. Ab vt ſit vti ꝛ addendo nā: ſit vtinā. ſicut ſicuti. velut veluti. pꝛo vt. i. ſicut.

Vtut. come ſe voglia. Ter. in adel. Immo. hercle hęc queſo ſcire vtut hęc facta ſunt.

Vtcūq̄ ſilr. ſig̃t q̄uocūq̄. Liu. Utcūq̄ erit iuuabit tn̄ reruz ge-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN